

Sygnatura akt II Ca 1239/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny - Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Stępińska (sprawozdawca)

Sędziowie: SO Krzysztof Wąsik

SR (del.) Joanna Czernecka

Protokolant sądowy: Izabela Ślęzak

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2014 roku w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) (...) z siedzibą w G.

przeciwko J. W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie

z dnia 5 marca 2014 roku, sygnatura akt I C 2815/13/K

oddala apelację.

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 22 października 2014 r.

Strona powodowa B. (...) (...)w G. domagała się zasądzenia od pozwanego J. W. kwoty 30.675,20 zł z umownymi odsetkami szczegółowo wskazanymi w pozwie oraz z kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, iż pozwany zawarł w dniu 16 kwietnia 2008 r. umowę kredytu gotówkowego, a wobec braku spłaty wierzytelności, została ona sprzedana stronie powodowej.

Pozwany J. W. wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując umowę cesji wierzytelności i podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 marca 2014 roku, sygn. akt I C 2815/13/K, Sąd Rejonowy dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie oddalił powództwo i obciążył kosztami procesu stronę powodową.

Ustalił on, że pozwany zawarł w dniu 11 kwietnia 2008 r. umowę kredytową z (...) Bank S.A. w L..

Oceniając materiał dowodowy wskazał, że pominął wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 13.06.2012 r. oraz z „wyciągu z załącznika”, albowiem był on nieprzydatny dla

wykazania faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 13.06.2012 r. została przedłożona w formie kserokopii, z częściowo zakrytym tekstem, a jedynie trzy strony tej umowy zostały prawidłowo potwierdzone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika strony powodowej. Jednocześnie wbrew twierdzeniu strony powodowej, „wyciąg z załącznika” nie jest wyciągiem z załącznika do tej umowy, albowiem nie został potwierdzony na zgodność z oryginałem. Sąd I instancji uznał, że nie zasługuje na akceptację argumentacja strony powodowej w zakresie rzekomej „niemożności” przedłożenia oryginału lub odpisu tego załącznika, z powodu ochrony danych osobowych. Przyjęcie takiej argumentacji naruszałoby zasadę kontrydiktoryjności, bowiem kserokopia, czy też wydruk komputerowy nie ma waloru dokumentu. Ponadto pominął wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z pozostałych dokumentów dołączonych do pozwu, albowiem nie dotyczył on faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, przy czym w znacznej części wskazane dokumenty miały formę kserokopii lub wydruków komputerowych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy cytując przepisy art. 3 k.p.c., art. 6 k.c. w zw. z art. 277 k.p.c. uznał, że powództwo jest bezzasadne, bowiem strona powodowa nie wykazała zasadności żądania pozwu, w tym przede wszystkim nie udowodniła, że jest następcą prawnym (...) Bank S.A. w L., to jest następcą prawnym banku, który zawarł umowę z pozwanym. Nadto powołując się na przepisy art. 509 k.c. i art. 511 k.c. dodał, że strona powodowa nie wykazała, aby dochowała wymogów wynikających z tych przepisów. O kosztach procesu orzekł na zasadzie art. 98 § 1 i 2 k.p.c.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości B. (...) (...)z siedzibą w G. zarzucając mu:

1. sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez bezpodstawne przyjęcie przez Sąd I instancji, jakoby powód nie udowodnił legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia, mimo iż w dokumentacji sprawy znajdują się zarówno wyciąg z umowy cesji, jak i wyciąg z załącznika do tej umowy, zawierający dane nabytej wierzytelności, umowa kredytu, Bankowy Tytuł Egzekucyjny oraz korespondencja świadcząca o toczącym się przeciwko pozwanemu postępowaniu egzekucyjnym, jak również wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda;
2. naruszenie art. 245 k.p.c. poprzez uznanie, że dokumenty przedłożone w kopii nie mogą stanowić pełnoprawnego środka dowodowego;
3. naruszenie art. 65 k.c. w zw. z art. 509 k.c. poprzez ich błędną wykładnię, prowadzącą do uznania umowy cesji za nieskuteczną, podczas gdy powód przedłożył do akt sprawy potwierdzoną za zgodność z oryginałem umowę cesji wierzytelności, zawierającą wszelkie elementy przedmiotowo oraz podmiotowo istotne, by uznać cesję za skuteczną;
4. naruszenie art. 511 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że nie został spełniony wymóg stwierdzenia przelewu wierzytelności pismem, mimo przedłożenia umowy cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do umowy cesji oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda;
5. naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez wyjście poza zasadę swobodnej oceny dowodów i odmowę rozpoznania dowodów przedłożonych przez powoda, wskazując, że przedłożony wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, umowa cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do umowy cesji nie stanowią dowodu nabycia wierzytelności, mimo iż okoliczność ta wynika wprost z przedmiotowych dokumentów;
6. naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd Rejonowy, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne;
7. naruszenia art. 230 k.p.c. polegające na jego niezastosowaniu i uznaniu, że strona powodowa nie wykazała dostatecznie legitymacji czynnej do dochodzonego roszczenia;
8. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie przedłożonych dowodów w postaci: Bankowego Tytułu Egzekucyjnego oraz korespondencji komornika z poprzednim wierzycielem;

9. nierozpoznanie istoty sprawy.

W konkluzji strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była bezzasadna i nie mogła odnieść skutku.

Najdalej idący zarzut nierozpoznania istoty sprawy był chybiony, bowiem Sąd Rejonowy w istocie ograniczył się do zbadania kwestii legitymacji czynnej strony powodowej i stwierdziwszy, że nie została ona wykazana, powództwo oddalił. Pamiętać jednak należy, że kwestia legitymacji czynnej stanowi podstawę materialno prawną powództwa i stwierdzenie jej braku, jest wystarczające do oddalenia powództwa.

Sąd Odwoławczy przyjął za własne ustalenie dokonane przez Sąd Rejonowy, a nadto dodatkowo, jako okoliczności niesporne ustalił, że:

W dniu 24 czerwca 2009 r. (...) Bank S.A. w L. wypowiedział pozwanemu J. W. umowę kredytu z dnia 11 kwietnia 2008 r., nr (...), z powodu braku spłaty wymagalnych rat kredytu i wezwał dłużnika do zapłaty w terminie 30 dni od daty otrzymania wezwania. (...) Bank (...) S.A. w W. w dniu 26 maja 2010 r. wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...), któremu Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, sygn. akt VI C 1790/10/S, w dniu 30 czerwca 2010 r. nadał klauzulę wykonalności do kwoty 84.066 zł. Na podstawie tego tytułu wykonawczego, prowadzone było postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanemu, które zakończyło się postanowieniem z dnia 14 stycznia 2012 r. o umorzeniu postępowania w sprawie KM 1505/10, z powodu bezskuteczności. W dniu 31 lipca 2009 r. doszło do połączenia (...) Bank (...) S.A. z (...) Bank S.A., zaś w dniu 29 kwietnia 2011 r. zmianie uległa nazwa banku z (...) Bank (...) S.A. na (...) S.A. z siedzibą w W.. W dniu 13 czerwca 2012 r. między (...) S.A., a B. (...) (...) w G. została zawarta umowa sprzedaży bliżej nieokreślonych wierzytelności.

Strona powodowa podniosła szereg zarzutów, które w przeważającej części sprowadzały się do kwestionowania zasadności stwierdzenia przez Sąd Rejonowy braku jej legitymacji czynnej i odmowy przeprowadzenia dowodów przedłożonych przez nią. Strona powodowa podniosła też zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., poprzez wyjście poza zasadę swobodnej oceny dowodów. Sąd Odwoławczy pragnie zauważyć, iż granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają przepisy prawa procesowego, reguły logicznego wnioskowania, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego oraz zasad doświadczenia życiowego. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być skuteczny tylko w przypadku wykazania rażąco wadliwej oceny dowodów, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze dowodów i ich odmiennej ocenie.

Sąd Okręgowy aprobuje rozważania Sądu I instancji dotyczące wartości dowodowej zawnioskowanych przez stronę powodową dowodów, na okoliczności inne, niż wyżej ustalone. Zgodzić się należy z Sądem I instancji, że skoro pozwany zakwestionował legitymację procesową strony powodowej, to jej obowiązkiem było udowodnienie nabycia przez nią wierzytelności wynikającej z umowy kredytu, zawartej między (...) Bank S.A. w L., a J. W. z dnia 11 kwietnia 2008 r., nr (...). Pamiętać należy, że uregulowany w art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Zatem warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana, poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności obejmuje wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili

przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, Biul. SN 2000/1/1).

Tymczasem strona powoda wniosła o dopuszczenie dowodu z „wyciągu z umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy poprzednim wierzycielem a powodem, wraz z wyciągiem z załącznika”, z którego nie wynika, by przedmiotem sprzedaży była wierzytelność kredytodawcy względem pozwanego, wynikająca z ww. umowy kredytu. Umowa sprzedaży wierzytelności (k. 28-31) określając przedmiot sprzedaży odsyła do załącznika nr 1, który nie ma jednak żadnej mocy dowodowej, bowiem nie jest opatrzony podpisami osób uprawnionych do reprezentacji (...) S.A. z siedzibą w W.. Nie wiadomo też, jakie znaczenie nadać podpisowi i pieczęci asystenta ds. Wierzytelności Detalicznych M. L., bowiem nie wiadomo jakie istnieje (jeżeli w ogóle) jej powiązanie ze stroną powodową (brak jest informacji, czy jest ona chociaż pracownikiem strony powodowej, czy była jej pełnomocnikiem i w jakim ewentualnie zakresie). Zatem wyciąg ten nie mógł zostać uznany za dokument, który z mocy art. 244 § k.p.c. mógłby korzystać z domniemania, że jego treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Dokument ten mógł korzystać co najwyżej z domniemania autentyczności właściwego dla dokumentu prywatnego. Wobec zakwestionowania mocy materialnej tego dokumentu przez pozwanego, obowiązkiem strony powodowej było wykazanie faktu nabycia wierzytelności dochodzonej w niniejszej sprawie. Ponadto należy zauważyć, iż przedłożony „wyciąg z załącznika” nie pozwala na indywidualizację załącznika, którego część stanowi, jak również samej umowy cesji wierzytelności, której integralną część ma stanowić załącznik. Treść „wyciągu” (k. 31) nie zawiera bowiem żadnych odesłań do załącznika, czy też umowy nabycia wierzytelności. Jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy, strona powodowa będąca profesjonalistą na rynku dochodzenia wierzytelności, nie może zasłaniać się niemożnością przedłożenia oryginału lub odpisu załącznika, z uwagi na ochronę danych osobowych. Dowodem nabycia wierzytelności nie może być też wyciąg z ksiąg rachunkowych strony powodowej, bowiem ma on moc jedynie dokumentu prywatnego, a przez to nie przesądza przejścia wierzytelności na rzecz strony powodowej. W tym miejscu wskazać należy na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. (P 1/10), stwierdzającego niekonstytucyjność art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadawał moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, a mianowicie jego niezgodność z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK-A 2011/6/53, Dz.U.2011/152/900).

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy trafnie przyjął, iż strona powodowa nie przedłożyła dokumentów jednoznacznie potwierdzających nabycie przez nią wierzytelność przypadającej jej od pozwanego. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodowego, to strona powodowa była zobowiązana do wykazania, iż w drodze cesji nabyła wierzytelność, która przysługiwała cedentowi wobec J. W., temu jednak nie sprostała. Przedłożony przez nią wyciąg z umowy cesji wierzytelności dowodzi w istocie jedynie nabyciu przez stronę powodową bliżej nieokreślonych wierzytelności. Umowa kredytu, Bankowy Tytuł Egzekucyjny oraz korespondencja świadcząca o toczącym się przeciwko pozwanemu postępowaniu egzekucyjnym, stanowią jedynie dowód tego, iż (...) Bank (...) S.A. przysługiwała wierzytelność względem pozwanego.

Strona powodowa w uzasadnieniu apelacji powołała się na orzeczenia sądów powszechnych, stwierdzając, iż przekazanie przez bank dokumentacji, jednoznacznie świadczy o nabyciu przez nią tej wierzytelności, a art. 511 k.c. nie zawiera wymogu zawarcie umowy cesji w formie pisemnej, a jedynie „stwierdzenia pismem”. Odnosząc się do tych wywodów, należy wskazać, iż zapadły one na gruncie odmiennego stanu faktycznego, bowiem do umowy cesji został załączony wyciąg z załącznika do umowy cesji, zaś w przedmiotowej sprawie, strona nie wykazała, by „wyciąg z załącznika” (k. 31) odnosił się do przedłożonego wyciągu z umowy cesji wierzytelności.

W konsekwencji Sąd Odwoławczy uznał, iż zaskarżony wyrok odpowiada prawu i na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.